

наміри самих Гонкурів – постійно шукати щось нове, не зупинятися на досягнутому, уважно придивлятися до дійсності і винаходити такі засоби, щоб донести повноту її сприйняття до читача/глядача. Однак Коріоліс виявляється слабким, він закохується у натурницю, яка поступово підкорює його собі, перетворює на слухняного чоловіка, батька, чим знищує у ньому митця. Крессан – талановитий пейзажист, який прагнув відновити прямі контакти з природою, відчутти її повноту і поетичність, водночас просту й божественну. Образ Крессана нагадує представників Барбізонської школи. У Гонкурів це – творець спонтанного, щасливого у живописі й у житті, він задовольняється тихим розміреним сільським життям, живе з домашнього господарства. У Крессана завжди напоготові палітра і фарби, він прагне кожен прекрасну мить виразити на полотні. Зворотню стороною Коріоліса і Крессана, художниками, яких умовно можна означити таким словом, є Анатоль і Гарнотель. Перший – талановитий, але лінійний, другий – позбавлений таланту, але працьовитий і спраглий успіху, вони доповнюють один одного у формуванні образу тогочасного представника богеми, що користується мистецтвом задля власних інтересів.

Alter ego Гонкурів у романі є Шассаньоль, скоріше теоретик мистецтва, ніж художник. Цей дивний тип, пристрасний оратор, який натхненню виголошує суперечливі патетичні промови, але ніколи нічого не розповідає про себе, виступає живим втіленням парадоксального блязня-паразита. Він періодично з'являється на сторінках твору, щоб у критичні моменти життя героїв заплутати їх у виборі естетичного чи етичного пріоритету, щоб дискутувати про шляхи розвитку мистецтва, порівнювати мистецькі школи минулого і пророкувати майбутнє, щоб привернути увагу до таких складних проблем як традиція, талант, індивідуальність та свобода митця, суспільний статус та суспільна думка. Цей карикатурний персонаж за своєю зовнішністю та манерами водночас є рупором Гонкурів у висловленні їх власних думок стосовно мистецтва. Наприклад, його реакція на наміри Анатолія пройти конкурсний відбір і потрапити до числа обраних претендентів на Римську премію, виливається екзальтованими окриками про безумство. Безумством називає Шассаньоль прагнення «визначати переможців серед найрізноманітніших і найсуперечливіших митців за темпераментом, покликанням, навиками і особистими способами відчувати, бачити і виражати, вибирати оригінального і неповторного серед митців, які цією оригінальністю наділені від природи і Всевишнього, щоб порятувати мистецтво від монотонності і нудьги» [7, с. 140]. Бо що ж таке Краса? Чи може будь-яка установа видати патент на Красу? Визначити її? Те саме стосується таланту. Словами Шассаньоля брати Гонкури виражають своє розуміння таланту, «як здатність до новаторства, яку талановита особа має в собі; як вміння вкладати в те, що ти робиш, частинку себе, своє індивідуальне розуміння й сприйняття; як мати сміливість спробувати виразити проблему, яку ти помітив своїм короткозорим чи далекозорим поглядом парижанина XIX ст., очима карими чи голубими, проблему, якою будуть займатися окулісти і можливо виведуть закон колористики... Одним словом, талант – це здатність бути собою, відмінним від інших» [7, с. 141]. Те, що у романі не один художник, а різні за рівнем таланту та майстерності, світобаченням представники мистецького середовища, формує плюралізм художніх пошуків. Брати Гонкури наповняють тільки на тому, що кожен, хто прагне бути митцем, повинен довести це наполегливою працею над сюжетами та постійним удосконаленням своєї манери.

Отже, предметом, об'єктом зображення та способом представлення матеріалу у романі «Манетта Саломон» постає живопис. Письменники шукають натхнення у живописних творах, разом з героями намагаються знайти відповіді на питання, пов'язані з розумінням Краси. У широкому соціально-культурному контексті епохи брати Гонкури аналізують мистецькі досягнення попередників, сучасників і передбачають шляхи розвитку мистецтва майбутнього. Типологія екфразистичних описів засвідчує, що письменники шукали вербальних засобів для вираження візуальних картин, як реальних, так і уявних. Терміни живопису насичують смисловою структуру, вживаються як для означення живописних жанрів, так і власне літературних (ескіз, акварель, колаж). Екфрази Гонкурів відіграють важливу роль у сюжетно-композиційній побудові твору, вираження візуальних артефактів розгортає сюжетну однолінійність, формує діалогічність розповіді. Численні ремінісценції на твори відомих художників, роздуми над естетичними пріоритетами, пошуки і фіксація нової техніки перетворюють стиль роману на живописний, тобто живописні референції входять у вербальний текст імпліцитно, впливаючи на жанрову, композиційну структуру та витворюють неповторний живописний стиль, «артистичне письмо» Гонкурів.

Література:

1. Гонкур Э. и Ж. Дневник. Записки о литературной жизни. – М. : «Художественная литература», 1964. – В 2-х т.: 1– 710 с., 2–749 с.
2. Золя Э. Эдмон и Жюль де Гонкур. – Собр соч. в 26 т. – Т.25. – М. : «Художественная литература», 1966. – С. 521–546.
3. Літературознавча енциклопедія : У двох томах. Т. 1. / Авт.-уклад. Ю. Ковалів. – К. : ВЦ «Академія», 2007. – 608 с.
4. Просалова В.А. Інтермедіальні аспекти новітньої української літератури. Монографія / Віра Андріївна Просалова. – Донецьк : ДонНУ, 2014. – 154 с.
5. Фесенко В. І. Література і живопис: інтермедіальний дискурс: навч. посібник. – К. : Вид. центр КНЛУ, 2014. – 398 с.
6. Яценко Е. В. «Любите живопись, поэты... Экфразис как художественно-мировоззренческая модель // Вопросы философии. – 2011. – № 11. – С. 47–57.
7. Goncourt E. et J. Manette Salomon. / Edmond et Jules de Goncourt / Préface de M. Crouzet / Edition présentée, établie et annotée par S. Champeau. – Paris : Gallimard, 1996. – 630 p.
8. Leduc-Adine J.-P. Effets de pictorialité dans Manette Salomon. // Les frères Goncourt : art et écriture./ Edition préparée par J.-L. Cabanès. – Bordeaux : Presses universitaire de Bordeaux, 1997. – P. 401–416.

УДК 811.111.42

О. В. Єрченко,

Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького, м. Львів

СТРУКТУРНО-КОМПОЗИЦІЙНІ ОСОБЛИВОСТІ ТЕКСТУАЛЬНО-МАРКОВНИХ АНОТАЦІЙ В АМЕРИКАНСЬКІЙ НАУКОВІЙ МЕДИЧНІЙ ПЕРІОДИЦІ

У статті розглядаються структурно-композиційні особливості маркованої анотації як елемента мегатекстової структури наукової медичної статті. Диференційованість анотацій у науковій медичній періодиці не дозволяє однозначно трактувати цей тип анотації як уніфіковану мегатекстову одиницю. Аналіз проведено на функціональному та текстовому рівнях. Здійснено опис та характеристику формальних маркерів включно з їх класифікацією як на рівні ходів та кроків, так і на рівні текстового представлення. Обґрунтовано взаємозв'язок між функціональними інтенціями адресанта, автора анотації та засобами текстової реалізації таких інтенцій.

Ключові слова: анотація, маркована анотація, формальні маркери, мегатекстові структури, класифікація анотацій.

STRUCTURAL AND COMPOSITIONAL PECULIARITIES OF TEXTUALLY MARKED ABSTRACTS IN AMERICAN SCIENTIFIC MEDICAL

The article considers structural and compositional peculiarities of the marked abstract as an element of the megatextual structure of medical research article. The abstract diversity on both functional and textual levels does not allow to treat an abstract as a unified megatext unit. The description and characteristics of formal markers has been provided including their classification both on the level of moves and steps and on the level of textual presentation. The interconnection and interdependence between the functional intentions of the addresser, the author of an abstract, and the means by which the text accomplishes such intentions has been substantiated. A wide range of scholars, engaged in the studies of an abstract as a general notion, a vast uninvestigated area still exists, namely in differentiating an abstract in terms of its functional goals as well as of its textual composition. This concerns not only different branches of science but even one separate branch.

There exist several factors influencing the author's choice to unveil new information within an abstract in addition to the requirements put on him. Those factors are considered to be of pragmatic and/or occupational nature, or may be influenced by realities of the specific investigation presupposing a definite discourse structure hence leading to a specific abstract composition. As a necessary element of an abstract, the article gives classification of primary and secondary markers, the latter being optional.

Key words: abstract, marked abstract, formal markers, megatextual structures, classification of abstracts.

СТРУКТУРНО-КОМПОЗИЦИОННЫЕ ОСОБЕННОСТИ ТЕКСТУАЛЬНО-МАРКИРОВАННЫХ АННОТАЦИЙ В АМЕРИКАНСКОЙ НАУЧНОЙ МЕДИЦИНСКОЙ ПЕРИОДИКЕ

В статье рассматриваются структурно-композиционные особенности маркированной аннотации как элемента мегатекстовой структуры научной медицинской статьи. Дифференцированность аннотаций в научной медицинской периодике не позволяет однозначно говорить об аннотации как унифицированной мегатекстовой единице. Анализ проведен на функциональном и текстовом уровнях. Сделано описание и представлена характеристика формальных маркеров включая их классификацию как на уровне ходов и шагов, так и на уровне текстового представления. Обосновано взаимосвязь между функциональными интенциями адресанта, автора аннотации и средствами текстовой реализации таких интенций.

Ключевые слова: аннотация, маркированная аннотация, формальные маркеры, мегатекстовые структуры, классификация аннотаций.

Специфікою наукової комунікації взагалі і письмової журнальної комунікації у галузі медицини зокрема є мегатекстова структурованість окремих видів повідомлень. Власне наявність мегатексту диференціює науковий текст від інших видів тексту. І. М. Колегаєва, порівнюючи мегатекстові структури наукового та художнього повідомлень, пояснює їх відмінності вибором адресантами обох повідомлень різних прагматичних приписів та різною функціональною природою цих повідомлень [1, с. 78].

І. М. Колегаєва стверджує, що «основною функцією наукового тексту є, передусім, функція повідомлення, передача інтелективної інформації... Прагматичний припис наукового тексту вимагає добору максимально широкої інформативної бази. Автор бере на себе роль інтерпретатора референтного простору, причому завжди одного з багатьох можливих інтерпретаторів, якому треба доводити правоту і перевагу свого бачення проблеми серед інших існуючих точок зору» [1, с. 78]. І далі: «Для наукової прози 'проникненість' тексту як медіуму є нерелевантною. Натомість, заключна фаза наукової комунікації передбачає верифікацію отриманого повідомлення, чому значною мірою сприяє його мегатекстова структура. Оточення основного тексту допоміжним оптимізує засвоєння основного повідомлення... Чітка позначеність меж цієї інформативної бази, недвозначність скерованих на неї додаткових текстових вказівок значно зменшує індивідуальний розподіл отримуваної різними читачами підсумкової інформації, що, передусім, відповідає інтенційному завданню наукового повідомлення» [1, с. 78, 79].

Аналогічно, Дж. Свейлз та К. Фік відзначають феномен застосування метадискурсу в плані розгляду розвитку текстового сценарію. Вони стверджують, що елементи метадискурсу не вносять додаткової інформації у пропозиційний матеріал (зміст), – їх завдання полягає в тому, щоб допомогти уявному читачеві адекватно оцінити дискурсивну та текстову структуру і зменшити когнітивне навантаження на читача, а також забезпечити підтримку процесу комунікації та позицій адресанта при цьому. Для даного явища характерна наявність низки експліцитних маркерів дискурсу, що виражають різні категорії [7, с. 169–172].

Медичні журнальні публікації відзначаються специфічними для галузі у когнітивно-функціональному відношенні допоміжними текстовими компонентами мегатекстової структури: заголовками, анотаціями, таблицями, схемами, посиланнями, додатками, бібліографією, які займають різні позиції щодо основного тексту статті, а саме можуть перебувати у препозиції, інтерпозиції, постпозиції та паралельній позиції. Кожен із цих компонентів виконує власні чіткі прагматичні приписи адресанта у спільному з основним текстом комунікативному завданні – забезпечити адресата оптимальними умовами для найрелевантнішого сприйняття наукового повідомлення.

На особливу увагу заслуговують допоміжні текстові структури, які можна вважати візитними картками письмового наукового повідомлення. Їх неоднорідність, ще мало досліджена, була центральним об'єктом нашого зацікавлення. Різні аспекти питання анотації були об'єктом дослідження як мовознавців у плані дискурсивної та текстової організації наукових творів, так і фахівців – учасників процесу наукової комунікації. Здійснений нами аналіз дає підстави виокремити два напрями досліджень: лінгвістичний та практичний. Словники дають подібні визначення поняття анотації, не деталізуючи тлумачення її функціональної, риторико-стилістичної структури, і подають лише її поверхневу класифікацію. «Новий тлумачний словник української мови» дає таке стисле визначення анотації: «коротка бібліографічна довідка, характеристика змісту книги, статті і т. ін.» [2, с. 46]. Аналогічні визначення містять й інші словники. Так, згідно зі словником А. С. Горнобі, «*abstract, n. short account (of the chief points of a piece of writing, a book, speech, etc.)*» [4, с. 5].

У цьому контексті заслуговують на увагу декілька інших термінів, які мають інваріантне значення «короткий виклад суті/основної ідеї»:

Annotation – note or comment [4, с. 34]; short notes to a book or piece of writing to explain parts of it [5, с. 48]

Summary – brief account giving the chief points [4 с. 1010]; short statement that gives the main information about something, without giving all the details [5, с. 1458];

Resume – summary, abstract of something [233 : 840]; a short description of something, such as an article or speech that gives the main points but no details [5, с. 1231];

Резюме – короткий виклад суті доповіді, статті і т. ін.; короткий висновок із сказаного, написаного або прочитаного [2, т. 3, с. 890].

Варто зазначити, що в українській мові термін резюме може вживатись як синонім до терміна анотація. На відміну від цього уживання в сучасній англійській мові термін *resume* використовується лише в такому варіанті: *a short written*

description of your education and your previous jobs, that you send to an employer when you are looking for a new job [5, с. 1231].

За висновком Дж. Свейлза, анотація «продовжує залишатись областю, що нехтується науковою спільнотою дослідників дискурсу» [6, с. 181]. Така неоднорідність виходить як з функціонального рівня, так і з рівня текстового, які можна об'єднати аналізом структурним, де структурами першого рівня є ходи та кроки, а другого – формальні маркери. Власне, формальні маркери, тобто їх наявність чи відсутність, є первинними диференційними чинниками текстової структури анотації.

Марковані анотації до дослідницьких статей є маркованими текстовими одиницями, де нарративність подання інформації значною мірою редукується виокремленням формальних маркерів на текстовому рівні – це характеризує даний вид анотацій як сукупність окремих маркованих секцій, що будуються на основі функціональної структури ходів, об'єднаних в одну функціональну та текстову композицію.

Немарковану анотацію до дослідницької статті можна композиційно вважати текстом, де функціональні ходи представлено не так, як у випадку маркованої анотації до статті дослідницької, а функціональними одиницями, що плавно переходять одна в другу, або й «зливаються» чи «накладаються» одна на одну, що підсилює ефект «оповідності». Це дає підстави вважати немарковані анотації, радше, сконденсованими творами, ніж сукупністю секцій. Тобто, якщо маркована анотація до дослідницької статті має риторичні риси сукупності тез звіту з переліком усіх необхідних параметрів дослідження у формі самодостатніх секцій, кожна з яких висвітлює свій аспект дослідження, то немаркована анотація до дослідницької статті у риторичному відношенні подає такий звіт у формі оповіді без виокремлення таких аспектів на текстовому рівні. Дана риторична відмінність немаркованої анотації не означає відсутності функціональної типологізації композиційної структури. З огляду на це, повне розуміння природи немаркованої анотації можна забезпечити шляхом функціонального порівняння немаркованої і маркованої анотації до дослідницької статті та аналізу аналогічної немаркованої анотації на функціональному і текстовому рівнях.

Наш вибір дослідження аргументується низкою причин, йдеться передовсім про неоднорідність анотацій, наявних у науковому медичному письмовому мовленні, і не лише у контексті маркованості/немаркованості:

Поняття анотації є полісемантичним і вживається для позначення різних типів мікротекстів з різною функціональною метою.

Попри чітке оформлення вимог різних інстанцій щодо її написання, анотація, при визначенні параметрів її структурних характеристик, має розмите або й повністю відсутнє тлумачення, в який спосіб функціонально та текстуально представити дискурс наукової медичної статті в обмеженій текстовій площині анотації.

Різні типи медичних статей супроводжуються різними видами анотацій, при цьому деякі види статей не мають їх зовсім. У цьому контексті виникають проблемні питання: 1) які функціональні та риторичні параметри статті впливають на аналогічні параметри анотації; 2) що зумовлює маркованість чи немаркованість анотації; 3) чому певні види статей не мають анотацій у мегатексті.

На основі цього виділені такі аспекти дослідження анотації, які уможливають системну інтерпретацію згаданих проблем. Йдеться, по-перше, про формулювання чіткої дефініції для анотацій, що застосовуються в англомовних американських спеціалізованих медичних журналах. По-друге, існує необхідність проведення класифікації такого різновиду анотацій. По-третє, провести аналіз маркованого типу анотації згідно з отриманою класифікацією.

У світлі загальних характеристик виявлено, що всі загальні функції власне анотацій присутні в підвиді анотації до медичної статті, а саме: суплементарна (допоміжна) функція, що дає змогу адресатові дати оцінку пропонованої йому статті так, як цього прагне адресант; функція підтримки комунікації та презентаційна функція, оскільки анотація до медичної статті є важливим чинником у науковому спілкуванні, як і сама стаття, будучи її стислим представленням; інформативна функція, яка полягає в характеристиці змісту статті у формі тезового звіту; функція підсумовування, коли резюмуються та абстрагуються всі основні фрагменти статті; специфікаційно-індикативна функція, позаяк сама наявність у мегатексті анотації свідчить про прагматичний напрям і прагматичні завдання статті (іншими словами, тип статті); селективна та риторична функції, оскільки анотація служить адресатові попереднім інформатором у вирішенні питання доцільності чи недоцільності звернення до основного тексту та способи такого звернення, через наявність у ряді згаданих журналів статей з різних областей медичної науки, а також статей про різні клінічні дослідження в якійсь одній області.

У нашому випадку об'єктом дослідження є власне анотація. Цей тип анотації входить до складу жанрів, що застосовуються в процесі дослідницької роботи (*research process genres*).

Дослідницька стаття займає центральне місце у презентації досліджень. Якщо така анотація додається до мегатексту наукової статті, то вона створюється адресантом в останню чергу, на основі тексту самої статті.

В англомовній науковій комунікації цей вид анотацій має низку особливостей. В даному контексті виділяємо дві з них: автор та опублікування – йдеться про те, що автором такого виду анотації може бути як спеціально виділений для такого виду роботи фахівець (*abstracter*), так і сам адресант. Цей тип анотації поділяється на два підвиди: один є окремим різновидом повідомлень про нові публікації в спеціальних випусках (*abstracting journals*); другий в англомовній періодиці представляє мегатекст наукової статті, а також окремий вид тексту, аналогічного до попередньої дискурсивної та текстуальної організації, що презентує публікацію самої статті у подальших випусках певної журнальної періодици.

Згідно з вимогами наукових журналів, типова анотація має підсумовувати основні питання, висвітлені у статті, шляхом виділення основних пунктів як формальних текстових маркерів, що представляють функціональну та когнітивно-прагматичну структуру ходів та кроків.

AMAMS (American Medical Association Manual of Style. A guide for authors and editors) [3] дає перелік таких пунктів у наступному порядку: 1) мета чи фонові дані досліджень (*the study objective or background*); 2) моделювання дослідження та методи (*the study design and methods*); 3) попередні результати (*primary results*); і 4) основні висновки (*principal conclusions*). Текстуально марковані анотації рекомендується долучати до дослідницьких та оглядових статей, мета-аналізів та рекомендацій, прийнятих внаслідок консенсусу на нарадах фахівців у певному напрямі медицини (*consensus statements*) [3, с. 19]. Такий дискурсивний поділ даного виду анотацій специфікується залежно від виду статті. На основі таких уточнень виділено структуру ходів та кроків до кожного підвиду текстуально маркованої анотації та проведено когнітивно-прагматичний та функціональний аналіз кожної з них.

Здійснений аналіз на текстовому рівні виявив застосування однакової кількості лексичних одиниць кожним з трьох підвидів – у середньому 250 слів. Усі функціональні одиниці у формі ходів та кроків представлені у текстах маркованих анотацій підзаголовками (маркерами), які скеровують читача на той чи інший аспект дослідження і відповідають функціональній структурі ходів дискурсу маркованої анотації.

Аналіз показав неоднорідність застосування формальних маркерів анотації як в одному журналі, так і в різних журнальних публікаціях. При всій неоднорідності такого представлення можна виділити три категорії формальних маркерів анотацій: 1) типові – характерні для більшості досліджених анотацій; 2) вибірково-типові – трапляються у меншості анотацій, але їх не можна вважати довільними; 3. інші – ті, які відображають особливі ходи, що використовуються при побудові дискурсу анотації.

До першого типу відносимо маркери *Background/Context; Objectives; Design; Setting; Patients/Subjects/Participants; Methods; Results; Conclusions*. Дані маркери представлені у більшості американських наукових медичних журналів, у яких застосовуються марковані анотації. Наявність цих маркерів не означає їх сталої послідовності у тому вигляді, в якому вони представлені вище.

Другий тип – це анотації вибірково-типові, представлені маркерами *Intervention/Interventions* та *Main Outcome measures*. Ці маркери виокремлено лише у журналі *JAMA (The Journal of American Medical Association)*.

До третього типу відносимо маркери *Design and Setting, Setting and Participants* (журнал *JAMA*), який об'єднує два окремих маркери в інших випадках, та *Design, Setting and Participants/Subjects* з трьома об'єднаними маркерами, які представляють типові маркування в анотації. Подібне об'єднання маркерів виокремлено і в журналі *MCP*, де *Patients* і *Methods* об'єднані в один маркер.

У нашому дослідженні простежено функцію структури ходів маркованої анотації до дослідницької статті і встановлено ті механізми, які таку структуру будують. З огляду на головну тезу про компресію як чинник перетворення статті в анотацію, можна зробити висновок про різну природу та різні ступені компресії, залежно від функціонального призначення того чи іншого ходу та його відповідності певним функціональним одиницям сценарію дискурсу ДС. Тобто, можна стверджувати, що існує необхідність диференційованого підходу до висвітлення питання компресії з метою висвітлення двох аспектів природи компресії: аналітичного (на граматичному, лексичному та синтаксичному рівнях) та функціонального (на рівні дискурсивному, зумовленому певним сценарієм з ходів та кроків). Отже, щодо функціональної структури сценарію як статей, так і анотацій можна зробити висновок про неможливість типологізації. Завдання та специфіка медичних наукових текстів зумовлюють появу та реалізацію особливої функціональної моделі, що має власну смислову природу дискурсу.

На синтаксичному рівні спостерігається тенденція до надання переваги простим реченням, що будуються або за класичним зразком з традиційним розташуванням членів речення, або за допомогою граматичних конструкцій, які виконують функцію перетворення складних речень на прості: інфінітивні звороти (*patients with ...CFS are more likely ... to develop*); дієприкметникові звороти (*immigration is a major force sustaining the incidents of...*); номінативні сполуки (N+N, N+N+N, Adj +N, PP+N) (*chronic fatigue syndrome; neutrally mediated hypertension*); пасивні дієслівні форми (*little is known about how clinical practice is accepted*) тощо.

Беззаперечним фактом є те, що в центральній секції маркованої анотації («Результати») представляється передусім новизна, яку приносить дослідження. Ці результати обов'язково супроводжуються референціями, покликаними уточнювати такі показники. Зокрема, це ті ж референції, про які йшлося вище (хронотоп, типи аналізів, проб, досліджень, що сприяли отриманню того чи іншого результату, виявленню особливостей вибраних для цього пацієнтів тощо). На нашу думку, функціональна семантика результатів може пояснювати як і експліцитність (у плані референцій і включення самих показників), так і кількісні параметри дослідження, наявність більшої кількості складносурядних та складнопірядних речень, з додаванням до них уточнень, параметрів показників. До того ж, адресант може факультативно вживати текстові маркери, які специфікують той чи інший функціонально референційний аспект (*at the time of, at that time, among these patients, for the entire cohort, other independent factors, important predictors of...varied...*), і відносити інформацію в ту чи іншу функціональну площину дискурсу секції.

У маркованій анотації до дослідницької статті адресант за допомогою кожного з ходів подає узагальнену інформацію про дослідження, що на текстовому рівні виражена одним або двома реченнями у формі стислої констатації висновків, зроблених за результатом дослідження. Висновки подаються адресантом у двох різних формах риторично: дескриптивно чи у вигляді дефініцій. Дескриптивність на текстовому рівні забезпечується інтродуктивними фразами з референціями на дослідження та/або на наявність позитивних/негативних результатів дослідження: *Our data indicate that...; These data do not support the hypothesis...; This retrospective study of... suggests that... та ін.* Такі вступні фрази розташовані у препозиції до дефініцій, що створює ефект описовості (наративності), а не постулату. Зокрема, риторична дескриптивність секції «Висновки» статті може також реалізовуватись у тексті анотації формами дієслів у минулому часі у стверджувальній чи заперечній формах, залежно від позитивних чи негативних висновків на основі результатів дослідження.

Структурні особливості маркованої анотації до дослідницької медичної статті є яскравим прикладом неоднорідності анотацій як функціональних та текстових одиниць, не лише в різних галузях науки, а й в окремо взятій галузі зокрема. Навіть в одній галузі (як медицина) така неоднорідність присутня і зумовлена як специфікою окремого наукового журналу, так і когнітивно-прагматичними, структурними та іншими чинниками, що лежать в основі побудови мегатексту наукової статті.

Література:

1. Колегаева И. М. Текст как единица научной и художественной коммуникации : монография / И. М. Колегаева. – Одесса : Ред.-изд. отдел обл. управления по печати, 1991. – 121 с.
2. Новый тлумачний словник української мови : у 4 т. / укл.: Василь Яременко, Оксана Сліпущко. – К. : Вид-во «Аконіт», 1998. – Т. 1. – 910 с.; Т. 2. – 910 с.; Т. 3. – 927 с.; Т. 4. – 941 с.
3. American Medical Association. Manual of Style: a guide for authors and editors / Cheryl Iverson (chair) et al. – 9th edition. – Williams & Wilkins, USA, 1998. – 660 p.
4. Hornby A. S. The Advanced Learner's Dictionary of Current English / A. S. Hornby, E. V. Gatenby, H. Wakefield. – London : Oxford University Press, 1963. – 1200 p.
5. Longman Advanced American Dictionary. – Longman, 2000. – 1682 p.
6. Swales J. M. Genre Analysis. English in academic and research settings / J. M. Swales. – Cambridge : Cambridge University Press, 1990. – 260 p.
7. Swales J. M. English in Today's Research World. A Writing Guide / J. M. Swales, C. B. Feak. – Ann Arbor : The University of Michigan Press, 2000. – 293 p.